

Борба

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП

ОНС И ОК НА ОТЕЧЕСТВЕННИЯ ФРОНТ
Велико Търново

Година XXXV

1978

ЮНИ

17

Събота

Възниква в основите
от 1943 година

Брой 71 (4061)

Цена 1 стотинка

Деветдесет и шест години

от рождението

на Георги Димитров

Георги Димитров е винаги с нас

Това беше темата на вечерта за Георги Димитров, посветена на 96-годишнината от рождението на великия син на България. Тя се състоя в четвъртък в салона на ДНА. Въднението породиха спомени за Невяна Русанова за срещите с Георги Димитров, живият разказ на героя на социалистическия труд Иван Ненов, разказите на дон. Христина Станева от ВТУ за работата и над книгата „Словото на Димитров“, стиховете на пионерката Татяна Пенчева.

За обаянието на тази вечер, на която присъстваха Маргарита Кемалова, секретар на Окръжния комитет на БКП и Антон Гугов, първи секретар на градския комитет на БКП във Велико Търново, допринесе и участието на артисти от ДМТ „К. Кисимов“.

Татяна ТОДОРОВА

ОБМЯНА НА ОПИТ

Пребиваващата в нашата страна делегация на Централната ревизионна комисия на КПСС, водена от председателя на комисията Геннадий Сизов, в четвъртък гостува във Велико Търново. Тя се придружава от зам.-председателя на Централната контролно-ревизионна комисия на БКП Кирил Несторов.

В партийния дом членовете на делегацията имаха среща с бюро на Окръжния комитет на БКП и бюро на Окръжната контролно-ревизионна комисия на БКП. Обменен беше опит в контролно-ревизионната дейност на двете братски партии.

Петранка ДИМИТРОВА

Георги Димитров и единният фронт

Велики дела и непрекъснато революционно теоретическо наследство остави Георги Димитров. Още в началото на двадесетте години Г. Димитров високо оцени и разбра коласалното значение на работната от гения на пролетарската революция В. И. Ленин политика на единния работнически фронт за класовата борба на пролетариата в подготовката на социалистическата революция и за нейната победа. Той не само приложи, но и обогати тази ленинска политика в съответствие с изменението на съотношението на класовите сили в България по време на подготовката на първото в света антифашистко въстание през септември 1923 година.

Като виден деец на балканското комунистическо движение и ръководител на Западноевропейското бюро на Коминтерна, Георги Димитров неспирно учи комунистическите партии да обединяват всички демократични и прогресивни сили в борбата срещу нашествяващия фашизъм. Изправен пред имперския съд в Лайпциг в процеса по подпаването на Райхстага през 1933 година Г. Димитров превърна подсъдимата скамейка в разобличителна трибуна срещу фашизма. И днес са актуални неговите думи за единния фронт, изречени в заключителната му реч пред съда: „Масова работа, масова борба, масова съпротива, единен фронт, никакви авантюри! Такава е азфата и омегата на комунистическата тактика“.

Пред историческия Седми конгрес на Коминтерна през 1935 година Георги Димитров с пределна яснота очерта новата политическа линия на световното комунистическо движение за изграждане на широк народен и антифашистски фронт за борба против фашизма и войната. „Единият фронт на пролетариата в национален и международен мащаб — заяви Димитров, — ето могъщото оръжие, което прави работническата класа способна не само за успешна отбрана, но и за успешно контранастъпление против фашизма, против класовия враг“.

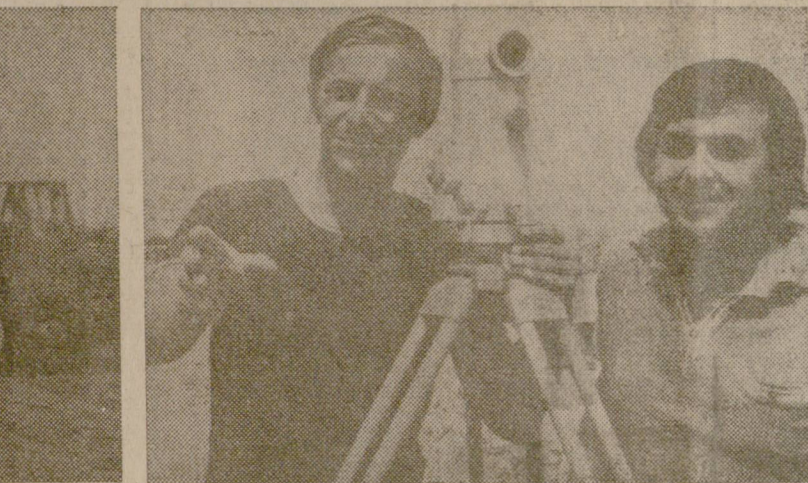
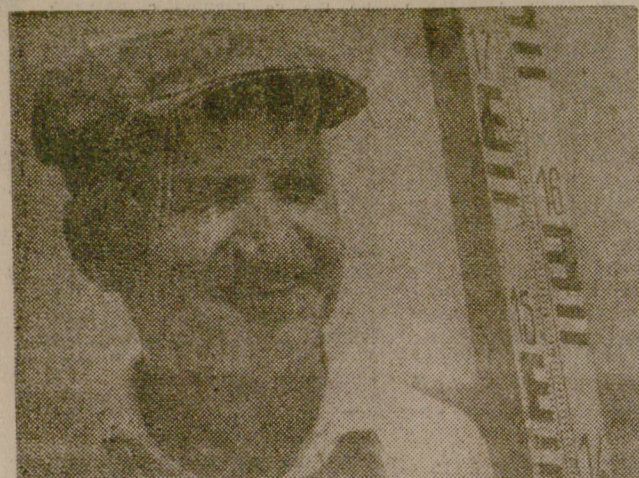
С голямо значение за политиката на комунистическите партии в борбата срещу фашизма и войната е разработеният от Г. Димитров въпрос за правителството на единния работнически и народен фронт. С ориентирването към подкрепа на такова правителство от страна на комунистите и към участие в него Г. Димитров свързва възможността за прехода към социалистическа революция. Тези политически постановки оказват решаващо въздействие върху по-нататъшната дейност на комунистическите партии особено в периода на Втората световна война и след раз-

Въпреки че на прогресивните сили не се удаде да предотвратят войната, изграждането на широк народен антифашистски фронт в редица страни стана основа за мобилизиране на международната работническа класа, на всички антифашистски сили за решителен двубой с фашизма и милитаризма, за осъществяване на сътрудничеството със СССР по време на Втората световна война. В това отношение изключителен е личният принос на Георги Димитров, който конкретно ръководеше изграждането на народните фронтове при специфичните условия за всяка страна.

В България, под непосредственото ръководство на Георги Димитров се създаде сителният Отечествен фронт, под чието знаме се сплотиха всички демократични и антифашистски сили и които с решаващата помощ на Червената армия доведоха борбата до победата на 9 септември 1944 година.

Георги Димитров беше велик интернационалист и патриот. Той учеше комунистите правилно да съчетават интернационалните с националните черти в дейността на комунистическата партия и то не само когато се бори за победа на социалистическата революция, но и когато вземат властта в свои ръце. При всички обстоятелства той беше непокосим верен на Светския съюз и на Ленинската комунистическа партия.

и. с. Мария ЧЕРВЕНДИНЕВА
директор на Националния музей „Г. Димитров“ при ЦК на БКП

Програма на театралните спектакли

26 юни, понеделник. Сборен спектакъл „Последната нощ“ по сценарий на Антон Дончев.
27 юни, вторник. Театър на Народната армия — София. „От небето до земята“ от Никола Русев.
28 юни, сряда. Драматично-музикален театър „К. Кисимов“ — Велико Търново. „Процесът против богомилите“ от Стефан Цанев.
29 юни, четвъртък. Драматичен театър „Сава Огнянов“ — Русе. „Законодателят“ от Рангел Игнатов.
30 юни, петък. Драматичен театър „Н. Масалитинов“ — Пловдив. „Чичовци“ от Иван Вазов.
1 юли, събота. Драматичен театър „Стоян Бичваров“ — Варна. „Пиянството на един народ“ от Иван Вазов.
2 юли, неделя. Драматичен театър „Гео Милев“ — Стара Загора. „Време разделило“ по романа на Антон Дончев.
3 юли, понеделник. Драматичен театър — Враца. „Девет песни за апостола“ от Пелин Пелинов.

18 юни — Ден на енергетика

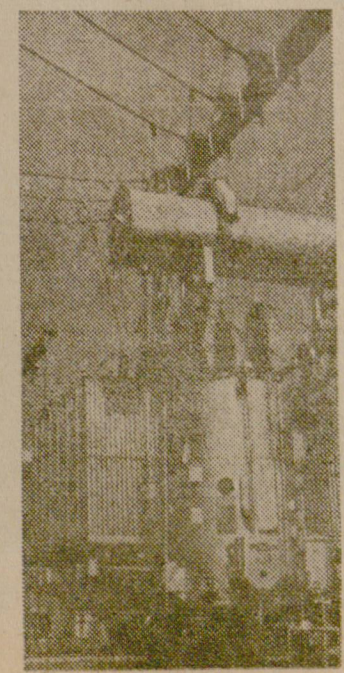
Денонощно на трудов пост

Утре за дванадесети път енергетиците ще чествуват своя професионален празник — ден за почит и уважение на работниците, техниците и специалистите от СК „Електро-снабдяване“ — Горна Оряховица. Водейки се от знаменитите думи на Ленин „Социализмът — това е съвместна работа, плюс електрификация“, труженниците от този отрасъл в окръга дават своя принос, за да има винаги светлина, енергия и топлина във всяко кътче.

дължавят да участвуват със своя денонощен труд за изпълнение на решенията на Националната партийна конференция и за практическото решаване на задачите, поставени от седмата петилетка.

Честит празник, труженници от енергетиката!

Петър ВЕЛИЧКОВ
председател на общокомбинатския профкомитет

ОТГОВОРНОСТТА НА ПЪРВИТЕ... Сред тях е бригадирът Цанко Колев (на снимката), ръководител на първите последователи на Николай Злобин от Окръжно пътно управление — Велико Търново. Работейки по новия метод и в чест на своя професионален празник — 25 юни — Ден на работниците от транспорта, бригадата (на снимката) даде обещание до края на полугодия да завърши предсрочно участъка от ПП-4 „Велико Търново — Леденик — Балван“.

Под амбициозното техническо ръководство на Николай Левски и Кирил Тодоров (на снимката) пътническите строители овладяват нови позиции в социалистическото съревнование и трасират пътя за следващите последователи на Злобин.

Михаил МАНОЛОВ
Снимки Иван РУСКОВ

Академик Владимир Топенчаров пред в. „Борба“:

„ЖАРАВАТА ДА БЪДЕ ПЛАМЪК ...“

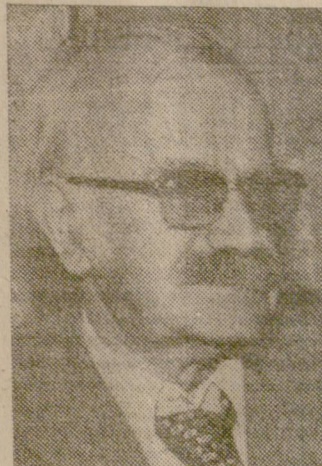
Неотдавна гост на Велико Търново беше народният деятел на културата академик Владимир Топенчаров. Като известен публицист той е написал редица книги, между които се откроява изследователският му труд „Две жарави — един пламък“, посветен на богомилството. Той присъства на един от спектаклите на пиесата „Процесът против богомилите“ от Стефан Цанев, поставена в Драматично-музикалния театър „К. Кисимов“. С нея театърът ще участва в националния преглед на историческа тема „Поглед към вековете“. По този повод пред представители на редакцията академик Топенчаров сподели някои свои схващания.

— Другарю Топенчаров, каква е Вашата позиция относно богомилството, една наистина малко позната сфера на обществения и духовния живот в българското Средновековие?

— Вярно е, че широката общественост малко е информирана какво представлява в детайли богомилското движение. Затова аз приветствам идеята да се създаде театрална постановка на тази тема. Това е едно изключително интересно явление в нашата история, връх на класовата борба в ранното Средновековие.

У нас вече съществува комисия по проблемите на богомилството, учредена към Комитета за култура. Нейната задача е да обедини усилията на ученици, а симпозиумът, който предвиждаме, ще има за цел да изясни съществуващите сега различия в схващанията.

Според мен богомилството е израз на най-ранната демократия, на борбата против васалитета, в защита на човешката личност, за равенство между мъжа и жената, за правото на народа да участва в решаването на обществените проблеми. Освен това богомилите застават на позицията, че човек е ценен по своето поведение. Те са изразители на любовта към човека, т. е. те са далеч ни предтечи на хуманизма в такъв вид, в какъвто го познаваме сега. Доколкото има сведения за тяхното изкуство, можем да съдим, че

те поставят човека и в неговия център.

— Какво от това, което виждаме на сцената, се доближава до Вашите схващания и каква Ви е била ролята в създаването на тази пиеса?

— Не мога да се съглася с автора, че изобщо ереста е ди началото си от България. Наистина, на Запад съществувало понятието „българска ерест“, но тя се ражда за борба против феодализма в средновековна Европа. Така че условия за нейното възникване съществуват навсякъде. Така например в Тулуза, още в IX—X век има изгорени еретици, които нямат нищо общо с българското богомилство и това е време, когато у нас още няма богомилство или в най-добрия случай едва е било поставено

неговото начало.

Но всички тези еретически движения в Европа са съществували стихийно, без да бъдат идеинно обосновани в тяхната съпротива срещу действителността. В този смисъл е голямата заслуга на българските богомилци. Те дадоха доктрината на европейския антифеодален протест, те станаха идейни „редакти“ на ереста, без да бъдат въобще нейни родоначалници.

Доволен съм от начина, по който в пиесата правдоно са показани условията за идеинно оформление на ереста. Това е книжнична, легендарна, музика. Ето защо аз приемам изцяло образа на Иван Кукузел и дори малко завиждам на автора, че ме е изпреварил в претворяването на тази тема.

Не мога да се съглася със заключителната сцена. Кошунниците са персонажи, неубедителни във всяко едно отношение, да стане изразител на авторския замисъл и на основната идея на пиесата. Освен това биха могли да се тушират някои гротескини тъпквания на отношенията между героите. Въпреки всичко пиесата много ми харесва.

— Какво е Вашето мнение за актьорския състав?

— Вие имате много добри артисти. И това не са толкова индивидуалности, колкото един колектив, който умеел да се сработва, да дава цялостен положителен облик на спектакъла. За това говоря и изключителното внимание, с което тази трудна пиеса се следи от залата.

Аз мисля, че стремимостта на актьорите трябва да бъде те да стават още по-добри. Защото богомилите те поддържаша, у себе си своя пламък въпреки другия, страдания пламък на кладите. Нека така и на великотърновската сцена жаравата винаги да бъде пламък...

Веселин ДОЛЧИНКОВ
Илия МАНЕВ

ГОСТУВАТ НИ МЛАДИ ЛИТЕРАТУРНИ ТВОРЦИ ОТ ПОЛТАВА

Жеравите викат

Прощавай, мое лято! Жеравите викат: „Разделя“.
Камето искаш ти не беше, но на разделя ми е тъжно.
Брезата есенна, като жена — към ливадите гледа
и дълго стои, сякаш някого на разделя изпраща.
Прощавай, мое лято! Ти отлиташ, а пък аз се питам —
како за тебе не направих, какво не ти раздадох!
А така те чаках — жаден и безсънен.
Все на среща с тебе: мое лято, ходех
и всичко преживях от вярата във тебе изгнани.
С очакването си горещо студът стопях по листата
и на мъката бялата пана разбихах...
А, мое лято, ти към младите цветя вървеше вече.
Аз всичко преживях и частното мое външните родиха,
но върху неразтворените устни то трепетно стои се.
Така на среща, мое лято, ти дойде и не видя дориче
че на частното във дъгата няма всички цветове...
Прощавай, мое лято! Жеравите викат: „Разделя“.
И ти студено ставаш като роса, като сълза;
и като стрела от клонен пък излиташ,
като стрела — шеговито пусната назад.

Михаил ШЕВЧЕНКО

Преведе Йордан ДЕНЧЕВ

Вечност

Капризната средноморска пана!
Не знае тя за други светове,
макар без страх
в прибоа да зове,
с Галактиката всеотдайно
да слиза
в тъмния водовъртеж.

Щом стръвно във гранита абият
външи прощания си
луд ехтеж,
космично в дълбината вият
чуждопрострава...

В размирената вода
като на люлка ненадейно
царкните на Врубел сяда:
гори разбудена за път звезда
и в бели плисци отени,
към нас летят вълните-чайки.

„Момче, какво ще разгадаеш
с игрите си! Поспри. Постой.
С усмивката на твоята майка
расти за радост, мили мой.“

Тамара НАУМЕНКО

Преведе Димитър КЕНАНОВ

ГОСТУВАТ НИ МЛАДИ ЛИТЕРАТУРНИ ТВОРЦИ ОТ ПОЛТАВА

Чаканият дъжд

Бялена бяла мълиня
в речните води.
Облаците пълни са —
дъжд ще се роди.

Звучната вода запя
с чудни гласове.
Замаяната земя
страстно я зове.

Чакан, вейнал грината,
дава дъжд от път.
А пред него нивата
чака с жадна плът.

Пламенна с покорен глас:
бий, но само дай
сила, за да раждам аз
щедр уржай!

Галина МИЛЯВСКАЯ

Преведе Христо МЕДНИКАРОВ

ДОМ

Времето визва своя бял
в старата къща на гъла,
с неистрит от годините праг,
с безброй тревоги тръпнала.

Покрай нея — коли,
екскаватори
и мотоциклети

с димна следа.
Стяклата, като млюминатори,
отрязват хиляди чудеса.

И все навсен жерави излитат,
здрависват и напролет пеещи крила:
колко зими се стопиха от стрехите,
колко войни и хора — в сивата мъгла!

Като мъдрец домът си припомня
свѣтби,
процеси с упокоен звън,
мостовите — с полковни колонни,
тъпни пленници
в лютия дъжд нивн.

пожари, волски апригове и коне,
таченики, танкове,
сенки на самолети —
твоите прозорци

в безсънни сини,
каква ли тътен още в теб е външен!

Синовете люля. Вместо песни приспяхи,
дари ги с копчии по небесната вис.
Дом, ще ги изпроводиш с безсънни сини
и в очите им никога не ще застигнеш.

Яков ШУТКО

Преведе Димитър КЕНАНОВ

Трябва нещо да се каже — стига да го разберете!
Нас на силе вече някой вързал е във бреговете.

Есента пристига. Болка като мъртъв лист се рони
и сърцето не заспива — както сплетените клони.

Трябва нещо да се каже. Без да чакаме разделя.
С нещо аз не се прощавам, с него щом не съм успял.

Но листата падат — жива есенна печал. Прощавай.
Тъмната река безмълвно голя клони отразява.

Трябва нещо да се каже...

Лидия СИРОВА

Преведе Теодор КОПАНОВ

За прошка в тишината помоли,
ава тези тихи лунни нощи бели.
Ела при изгорените ели.
Тук няма вече славееви трели.

Върви ми ти съня на степ и пес,
където никне памет мъдро, ново.
Върви, човеко, тишината днес
и нежното, обикновено слово.

Позивай ме и мълчаливо аз
като далечна песен ще доплувам.
забравяла за грубия ти глас.
За откровеност истинска жадувам.

И изгрева докоснала със длан —
където изгора сирѣбта непоносима.
Да има доброта и мир смълчан,
когато се разделяш със любима.

За прошка в тишината помоли...

Галина ОЛЕФИР

Преведе Христо МЕДНИКАРОВ

Зад стената нещо хълпаше,
скърцаше и хъркаше
Събухих се, очевидно, от
тези непонятни звуци.
Ах, ти негоднико! Изглежда
от вечерта е махмурлия. То
зи „концерт“ може да събу
даже мъртвия. Ама че
хъркане! Сигурно целия
етаж е разбудил.

Станах и отворих прозор
чето. Запуших. От височина
та на четвъртия етаж в дале
чината, обляна от лунно си
яние, се виждаше гора. На
хоризонта блесна мълиня и
угасна. Нейното сияние се
погаси отново и като че ли
замря за миг. И изведнѡж,
голямо колкото молине, се по
явя икакво тяло. То рязко
залеза надгоре, като остави
зад себе си светеща следа,
която като опашка на коме
та се движеше след него. За
творих очи. След това от
ново погледнах. Имаше сле
да. Успяхах се за ръката.
Може би спя? Не. Имаше
следа. Значи ракетата...

От напора на въздуха шо
рата в стаята подскокна към
тавана и аз чух зад гърба
си звука на удара. Да не би
съседи да е паднал от кра
вата? Запаших лампата и ви
дях на килима малък пред
мет, приличен на рулетка и
купчинка от съборена мазия
ка. Не, в тази работа съсе
дът няма нищо общо. Хърка
него зад стената продължа
ваше, сякаш ръмжеше куче.
Сам, че сега с прекъсвания.
Значи скоро ще се успокои.
Виднах рулетката. В средата
й и нещ! Мърдаше. Аз я
въртах на всички страни.
опитвайки се да я отворя, но
безуспешно. Случайно нати
сх дъното й и от нея из
плува някаква хаотичен по
ток от абсолютно непонятни
звуци. Звучите ти се усили
ха, ту затихаха. Натиснах
още веднѡж дъното на ру
летката и звучите замлъкна
ха. Хъркането зад стената
също прекъсна. И добре че
стана така Уверото е по-м
дро от асфалта. Легнах да
спя, но сънят ми не идваше,
защото зад стената този

„морж“ мустакат отново
„включи“ своята плоча. На
съмване, как да е, заспах, но
не за дълго: разбуди ме бу
дилникът. Моят приятел Ни
колай, студент, задочник пет
курс в Радиотехнически ин
ститут, разгледа внимателно
рулетката. После за два ча
са изчезна зад тайнствената
врата на експерименталната
лаборатория, но излезе оттам
разочарован. Не се удържах:
— Ех, ти! Да не би да си
по-умен от нас!

Като почез своята брадич
ка, която наричаше „гордост
та на Херкулес“, той ме ус
покои:
— Георги! Това е явно от
тази Непонятна система! Ме

ушните ни станяха като на сло
нове, а у Николай започна
ха да мърдат. Най-после
глух бас каза:
3728 година по летеброе
не на Зодиака
52-ия час от пребиваването

на Гълъбовата планета...
Бързо облякох скафан
дър, включих апарата за
измерване ударите на сър
цето и изпих 0.3 части от
сместа. Когато се включи в
моя организъм плазмената
биореакция, аз включих Йо
низатора на биотока. След
25 йоносекунди станах неви
дим. Точно в 22 мига време
тръгнах към светлините, ко
ито се виждаха зад гората.

Отидох се насочих в съ
щия квадрат. Още от далеч
моят апарат хвана дълги и
проточени звуци. Това бе
ше музика. По пътя вървях
ха хора в черно. Отпред на
сепах продълговат сандък, а
който лежеше планетияни.
Мнозина отделиха от своите
зрителни органи течност, ко
ято избърсваха с парчета от
плат. Очите на почти всички
бляскаха и аз си помислих,
че очевидно те отново са пи
ли от оная смес. След като
заспаха планетияния
с пръст, всички се съб
раха в двора на жената
в черно и седнаха на маси
те. Отново се изправи оная
мъж, (когого, както узнах,

от на Гълъбовата планета.
Аз не можех да изпълня
вам програмата, тъй като че
тири дееношния ремонтрах
скафандъра. Най-после при
стъпвам към по-нататъшни
изследвания.

Докладвам следното: през
изтеклите дееношния бях на
имен ден на планетияни, праз
нувахме влизане в нов дом,
на среща със земляни, на ку
пуване на нова лека кола,
при получаване на диплом.
Всичко, което изброих завър
шваше с употреба на смес,
различна по цвят, с песни,
танци, а понякога и с непо
нятно за мен явление — раз
махване на ръце, от което
някои се оказваха в хори
аонтално положение. Аз асе
пак взех две бутилки. Когато
ти ги вземах (аз бях неви
дим) те известно време за
очите на планетияните висях
във въздуха, от което ня
колко души започнаха да
закъват. Но това не про
дължи дълго време: аз си
замислих. Една бутилка ще
занеса на Зодиака. А друга
та сам ще опитам. Какъв
учен съм, ако не я опитам.
Аз пийнах съвсем малко и...
сплах 5 дееношния, на шес
тото дееношние ме събудил
автоматическият страж на
времето. На сутринта ми се
искаше нещо, но какво, не
можех да разбера. През де
ня се промъкнах в квадрат
59 на кораба, където ми бе
ше оказана медицинска по
мощ. Дублиращият вариант
на този запис с лич от тела
патическа възна изпатих на
оия, мустакатия, който е веро
ятно техният главен. Моят
извод е такъв: с планетияните
е рано да се влиза в кон
такт, защото се намира в
плен на тайствена епидемия
и аз не мога да кажа точ
но дали тя се е разпростра
нила само в района на из
пълняваната от мен програ
ма или на цялата Гълъбова
планета.

3728 година по летеброе
нето на Зодиака.
52-ия час от пребиваване

наричаха с присмех „Муста
катият морж“) и говори дъл
го и отегително колкото дъл
бо и бил този в ковчега.
По време на речта мнозина
плачеха, а някои настърве
но оглеждаха масите. Но не
пееха, защото отново започ
наха да пият. По едно вре
ме един се опита да подхва
не песен, но само отвори ус
тата си, неговата съседка
(това сам видях) така го на
стъпи с острия си ток, че
от очите му бликнаха сълзи.
В този момент, когато
всички излизаша от двора
на жената, аз, въпреки вси
чко, успях да взема от мас
сата продълговат конусов
ден предмет с шийка за ана
лиз на сместа. Когато бях
вече в моятя барокамера,
аз случайно спухих този
предмет, от което външната
изолационна стена на моя
скафандър се превърна в пе
пел. А как могат те да я
пият?

3728 година по летеброе
нето на Зодиака.
52-ия час от пребиваване

Александър БИЛАН

Справочник на читателя

Новите филми на екрана

„КОЯ БЯГА ОТ ДЯВОЛА“

— филм на ГДР. Сценарис
та — Манфред Фрайтаг и
Йохан Нестлер. Режисор —
Егон Шлегел. Сюжетът на
филма е заимствуван от ра
ботите на сладкодумните раз
казвачи Братя Грим.

Вярвате ли в чудесата на
приказките? Вярвате ли, че
три откубнати златни косъ
ма от главата на дявола мо
гат да принудят един не тол
кова глупав, но все пак про
тивен и коварен цар да да
де ръката на дъщеря си,
принцесата с ослепителна кри
сота, на бедното, но симпат
ично момче Якоб, което
привлича не само с живоно
си, будно лице, но и със сме
лостта, с остроумието си, с
доброто си и щедро сърце.

„КРАЛЯТ ПЕЛЕ“ — бра
зилски. Заглавието на фил
ма подсказва на любителите
на най-популярната спортна
игра — футбола (пък и не
само на тях), че се касае за
кинотворба, посветена на жи
вота и спортната кариера на
бразилския футболист Едсон
Арантес ду Насименту, извес
тен в цял свят като Пеле.

Особен интерес и напреже
ние у любителите на футбола

„УМИРАЙ САМО В КРА

ЕН СЛУЧАЙ“ — български
двусериен филм, екранизация
на едноименния роман на Бо
гомил Райнов. Зрителят оти
ва ще се срещне с разума
вача Емил Боев. Този път те
роат ще попадне в дирите на
една банда, която се занима
ва с контрабанда на наркоти
ци.

Постаиовката на режисъ
ра Милан Гетов се отличава
с точност и яркост към ли
тературния първоизточник,
както и с верен кинематогра
фичен усет за претворяване
на приключенията върху ек
рана. В ролите — Коста Цо
нев, Иван Кондов, Николай
Бинев, Барбара Брилка, Ан
дрей Чапразов, Стефан Да
нилов и други.

ПОЛСКИ ТРЪМБЕШ: „Коста

Петков“ — тел. 22-27. „Утрото е не

платворимо“. „Траперът“, „Нена

яст“.

СТРАЖИЦА: „Развитие“ —

тел. 24-42. „Брикет по вечерни

време“, „Съзвездията“, „Обичах

ме се толкова много“.

СУХИНОДЪЛ: „Трезвост“ —

тел. 29-04. „Адиос, Мучалос“,

„Големата ваканция“, „Измам

но щастие“.

КИЛИФЕРОВО: „Петко Ахчиев“

— „Отклонение — нула“, „Непо

натата жена“, „Известие, тук би

ят ли?“

ДЕБЕЛЕЦ: „Георги Николаев“

— „Собствено мнение“, „Давай,

каубой“, „Площад „Сан Баби

ла“ — 20 часа“.

ДОЛНА ОРЯХОВИЦА: „Мос

ква“ — „Празник на летените

картофи“, „Дачни“, „Пътешес

тия на Гълъвер“.

ЗЛАТАРИЦА: „Стефан Понста

янов“ — „Семейна мелодрама“,

„Майка“, „Приключението на Н

и“.

БЯЛА ЦЕРКВА: „Труа“ —

тел. 672. „Якуб“, „Булевардът

на Рома“, „Покрив“.

ТЕАТЪР

Драматично-музикалният уса

тво „Константин Кисимов“ ще

представи:

„Процесът против богомилите“

— днес, четвъртък и петък във

Велико Търново.

„Хубавата Елена“ — вторник

във Велико Търново.

„Мамзел Нитуш“ — днес в

сеао Иванча.

КОНЦЕРТИ

Във Велико Търново ще госту

ват:

Стиляна Ставрева — флейта,

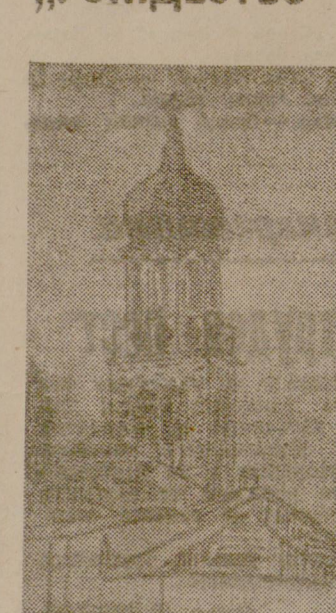
вторник,

Американският ансамбъл „Там

бурна“ — петък.

КАМБАНАРИЯТА НА ЦЪРКВАТА

„РОЖДЕСТВО БОГОРОДИЧЮ“

ме със сведения. Тази беле
жка ми даде повод да се раз
рова в моя архив, защото си
спомних, че на времето,
през ученическите години, съм
рисувал тази кула-звънларни
ца.

Рисунката естествено няма
точността на машинен чертеж,
но тя дава ясна представа за
външния облик на тази кам
банария. От скицираната ри
сунка се вижда, че основната
част на сградата има форма
на правилна четиристенна при
зма, изградена от дялан ка
мък. Горната част на сградата
— същинската звънларни
ца, прави впечатление на кра
сива ажурна надстройка с
двойните редове прозорци —
горни с удължена арковидна
форма и долни малки със за
облено-кръстовиден облик.
Особено изпъкнало е изваян
ку полът на камбанарията във
форма на луковича, увенчана
с кръст. Тези е, струва ми
се, единствена камбанария,
построена от майстор Колю
Фичето с луковична форма на
куполо.

С проучването на тази шро
ква и нейната камбанария се
разкрива страницата от велико
лепното изкуство на нашите
майстори-строители, резбари
и живописци, дали своя при
нос през епохата на възро
ждането. Многобройните стар
ни църкви и манастири в гра
да и околността показват, че
през тази епоха старата сто
лица Велико Търново изпък
ва като средина на култур
ни изяви и вековни посели
ци. Огромното културно на
следство, завешано от деди
те ни, е израз на жизненост
та, родолюбието и творческия
устрем на нашата народност
и през най-тъмните периоди от
историята на българската
държавя.

ниж. Панайот МАЖДРАКОВ

Признателност, която няма измерения

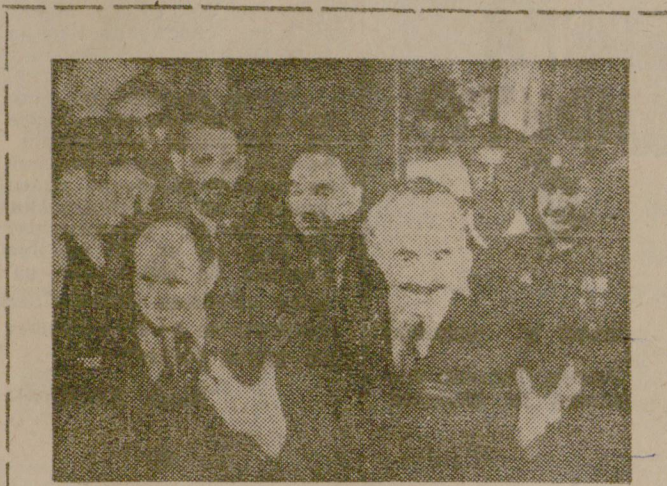
„Ние Ви изпращаме сърдечни поздравления и Ви желаем крепко здраве, за да слушате все тъй предано и всеотдайно на нашия прекрасен, демократичен народ, на славния и на цялото прогресивно човечество“. Тези редове са част от телеграма, изпратена до Георги Димитров от великотърновското гражданство по случай тържественото отпразнуване на 64-годишнината от рождението му. В тях е побрана голямата истина за признанието, че Димитров е ръководител от световна величина.

Удивително е, че още при живе така спонтанно българските трудеци се отбелязват един личен празник. Документът, съхранен в Окръжен държавен архив — Велико Търново, се допълва и от пожелания и пожелания, които са поместени на страници на различни вестници.

Георги Димитров получава поздравите на хилядите про изводственици от Захарна фабрика — Горна Оряховица, от продоволствените работници във Велико Търново, от Околийския синдикален съвет в Горна Оряховица и други.

По инициатива на Околийския комитет на БРП (к) в Свищов е проведена тържествена вечер, посветена на 64-годишнината от рождението му. Ветерани разказват спомени за мястото, на Димитров в укреплението на партийното и синдикалното движение до победата на Девети септември.

През следващата 1947 г. работниците от великотърновските фабрики отбелязват 65-ия рожден ден на Георги Димитров с тържествени събирания, на които вземат решения за обявяване седмица на ударен труд и производство. Неуважно е трудовият ентузиазъм на бригадите от окръга, включени в Националната младежка строителна бригада „Георги Димитров“. В чест на своя патрон те изпълняват нормите си средно 150 на сто при изкопаването на напоителни съоръжения в района на гара Ресен. Работниците от фабрика „Родина“ — Горна Оряховица, жителите на селата Върбовка, Михалица, Масларево в телеграми изразя-

Делегация на ЦК на БРП (к) на посещение при Георги Димитров по случай 65-годишнината от рождението му — 18 юни 1947 година. В ляво — Петко Кунин, родом от с. Михалица.

ват своята почит и уважение към председателя на Министерския съвет.

Трогателни са думите, изпратени от най-малките български граждани — септемврийчетата от с. Темниско (Първомайци) през юни 1948 г. „Ние Ви пожелаваме — лишат те — здраве, бодрост, за да водите нас и целия български народ към мир и осяществяване на социализма в нашата страна“.

Годишнините от рождението на Георги Димитров са повод за още по-големи трудови дела, за провеждане на културно-масови мероприятия в окръга. Инициатори и организатори са отечественофронтовците, които остават верни на думите на Димитров, про изнесени на Втория конгрес на Отечествения фронт през 1948 година: „Нам предстои още по-усърдно, отколкото досега, да работим, да творим и строим, да увеличаваме и подобряваме производството, да издигаме доблестния народополезен труд на неоситаема висота“.

Тържествено отпразнуват на съборния последния 67-ия рожден ден на Димитров всички работници от предприятията във Велико Търново,

като отчитат резултатите от съревнованието и признателно за шестмесечните пла-

Сякаш предчувстваха скоро рошва раздяла с младия наставник, участниците в пленума на Околийския комитет на БКП в Свищов и членовете на комитетите в Павликени му пожелаваха да телеграма бързо оздравяване и за възвращане в обновената Родина.

Сам, след дни пристига по гласащата вест...

Отново 18 юни ни накарва да се върнем към първите години след Деветосептемврийската победа, години на ентусиазъм, на творчески труд за изграждането на социалистическа България. Георги Димитров не пожела себе си отдале творческия си замък и енергия за профитването му, трудовият Великотърновски окръг при всички случаи засвидетелства любовта и уважението си към не го. Посочението проявя, свързани с името му, са само част от необходимата обща на българите към своя велик син.

Маргарита ПЕТРОВА
Живодар ДУШКОВ

КЛАСИК НА БЪЛГАРСКОТО ОПЕРЕТНО ИЗКУСТВО

По повод 20 години от смъртта на Асен Русков

Малцина са актьорите, които са получавали толкова много аплодисменти, колкото на родният артист Асен Русков, защото са малцина и тези, които са доставяли на зрителите толкова много радост.

Нека започнем със спомени. Беше 1941 г. Тогава Асен Русков играеше в театър „Одеон“. Разбрах, че в сале на има голяма група търновски студенти той нахлува вкъщи в своите реплики имена на фамилии, места и събития, които напомняха за неговия роден град. Ние бяхме безпределно щастливи и горди, за щото този мъжосици на оперетното изкуство беше наш съгражданин.

Асен Русков обичаше своя град. Великотърновският почитане неговите гостувания през 1955—1956 г. Той — първомайсторът на българската оперета — с готовност прие поканата на читалище „Надежда“ да гостува на самодейците от читалищния оперетен театър. Три спектакъла на „Птицепродавецът“ и три на „Аршин Мал Алан“. Празници за самодейците и за публиката, които оставят дълбока диря в съзнанието. Щастлив беше и големият артист: той играеше отново на сцената, на която беше напра-

вил първите си театрални стъпки.

Ако българското драматично изкуство има своите Сава Огнянов, Кръстю Сарафов, Константин Кисимов, Иван Димов, оперетно — К. Михайлов — Стоян, Иван Вулпе,

Петър Райчев, нашето оперетно изкуство има своя Асен Русков. С основание той се смята за създател на българския национален оперетен стил, на българското оперетно изкуство въобще.

Асен Русков извая много образи — над 300. И във

всяка бе неповторим, нов, интересен, възхитителен. И във всички все той — Асен Русков. Нима може да се забравя неговият Менелай от „Хубавата Елена“? Или барон Венс от „Птицепродавецът“? А какъв български колорит Русков алагаше в своя Хиър Петър от оперетата на Парашкев Хаджиев. Зрителите виждаха живия народен герой от приказките и вярваха, че непременно такъв е бил той в действителност. Защото вярвах на Асен Русков.

Асен Русков беше не само изключително надарен актьор. Той беше и неповторим импровизатор. Неговите нахлуващи импровизации никога не излизаха от тъканта на действието. Те се вплитаха в него и се превръщаха в неговите неделими съставки. Много от тези импровизации се превърнаха в изпълнителска традиция.

Макар че от смъртта на Асен Русков изминаха две десетилетия, все още през антрактите в кулоарите на Държавния музикален театър могат да се чуят такива думи: „Хубаво, но няма го Асен Русков!“ И благодарствени погледи се насочват към портрета на именития ак-

тьор, поставен на централно място в театъра.

Повод да заговорим за Асен Русков ни дава двадесетгодишнината от смъртта му. Този повод задължава да се припомним и някои основни моменти от неговата биография.

Асен Русков е роден на 12 юли 1896 г. във Велико Търново. Още като ученик той взема дейно участие в театрални прояви на сцената на читалище „Надежда“. Оперетната му кариера започва през 1919 г., когато постъпва в театър „Ренесанс“ в София. По-късно преминава в Свободния театър, в театър „Одеон“ и в Художествения оперетен театър, който през 1948 г. беше преименуван в Държавен музикален театър „Стефан Македонски“, където играе до смъртта си. Асен Русков почина на 22 юни 1958 година.

Обаянието, което излъчваше изкуството на Асен Русков, неговият здрав сърдечен хумор, недостигнатото му майсторство в сценичната импровизация го правят класик на българското оперетно изкуство.

Георги ГЕОРГИЕВ

Революционното дело на Николай Кинтишев

Бурна била пролетта на 1862 г. Революционен устрем обхванал народа и българската емиграция. Във връзка със създаването на Първата българска легия в Белград от Г. С. Раковски през 1861 г. поначала подготовка на въстание в българските земи. Търновските революционни дейци изпратили Христиан Х. Николов и един делегат от Габровско за лична среща с Раковски. Уговорено било, като избухне въстание в България, сръбски войски заедно с легията да навлязат в турските предели. За ръководител на въстанието Раковски определил Хаджи Ставри Койнов — бивш капитан от българската доброволческа дружина през време на Кримската война (1853—1856).

В подготовката на въстанието били посветени много го търновски младежи. С енергичната си дейност по закупуването на оръжие и военната подготовка се издигнал Николай Кинтишев. Той е роден във Велико Търново на 18 май 1838 г. в заможно семейство. Твърде млад, баща му починал и грижите по възпитанието на Николай, наричан Никол, и по-малкия брат Димитър, поема майка му Анна. Съдбата, умна и енергична жена, тя била сладкодумен разказвач за победите на Русия през 1828—1829 г.; за пламенния патриот Велчо Атанасов Джамджията и горещия родолюбец Георги Марачев. Николай гетал буен и смел и не скривал омразата си към враговете на народа. Бил един от първите дейци и доверено лице на Хаджи Ставри.

Когато във Велико Търново стигнала вестта за сражението между сърби и турци с участието на легията, сред посветените в революционното дело се явил разединение. Хаджи Ставри, Николи Кинтишев с около 70 младежи настоявали

да се обяви въстание. Чорбаджиите и богатите търговци изчаквали влизането на Раковски и сръбските войски. Но устремът на революционните дейци бил голям. Четата излязла в Стара планина, но там не срещнала съмишленици от Габрово и други селища. Турската власт започнала арести. Били заловени редина родолюбци. Между тях бил и Николай Кинтишев. Оковани въже вериги, те били изпратени за Цариград.

След като не сполучила да освободи сина си чрез чорбаджиите и турския паша, Анна Кинтишката тръгнала след конвойа, като го изпреварила в Цариград с 2—3 дни. Там чрез верни на народното дело българи и със силата на парите успяла да откупи гръцки гемиджии, които отглеждали от турския кораб Н. Кинтишев. Така той се озовал в Букурещ, където успели да емигрират Хаджи Ставри, Пандел Кисимов от Търново, както и други въстаници.

По-нататъшната съдба на Кинтишев е свързана със сръбското село Бърза на ланка, където той се оженил. Там се преселила и майна му, но връзките с революционното настроение българи емигранти продължили. Известният търновски революционер и публицист Филип Симидов пише: „Помня, че като писахме на Н. Кинтишев да проводи пари (за подготовката на Филип) тогаваша четата, той дойде в Кладово и донесе исканата сума, която подари с готовност“.

Участуващата в Сръбско-турската война чета на Филип Тотю на 9 юни 1876 г. вечерта пристигнала в Бърза паланка. Преди да влезе в селището, тя била посрещната от Н. Кинтишев. Възседнал своя червен кон, той пренесунал през полето и стрелял с пищолите си. „Бедният стар бунтовник — лише в спомените си Филип Тотю — може би той си въобравявал, че се намираща на бойното поле срещу турците! Но беше късно: охтизата го беше смазала“.

Когато четата приближила до дома му, той поканил нейните 40—50 члена, които майка му нагостила хубаво. Целувайки знамето, Кинтишев дълго стрелял през прозореца.

В края на войната пресетанало да тути неспокойното сърце на търновския революционер Николай Кинтишев. Отдал силата и дългостта си в името на народа, той не можал да види свободното отечество си, но делото му не е забравено.

Петър КАМБУРОВ

Завършиха учебната година

Успешно приключи учебната година за учениците от вечерния курс на СГТУ по механизация на селското стопанство в Сухиндол. Отличаха се курсиесте П. Вичева, Аг. Атанасов, Н. Мънкова и Л. Николов, които вложиха много старание и завършиха

обучението с много добър успех.

Значителен дял за добрата подготовка на вечерната за водска паралелка имат преподавателите М. Пеева, Р. Лазаров и Л. Хаджидимчева.

КИРОВ

В КЛУБА ЩЕ БЪДЕ ОЩЕ ПО-ИНТЕРЕСНО

Отново започва лятната ваканция и отново децата от втори отечественофронтовски квартал в Лисковец очакват с нетърпение „Клубът на интересните вечери“ да ги събере. За по-големите от тях останаха незабравими дните на ваканциите през миналото лято и през януари, а по-малките са слушали толкова много за игрите и забавите в клуба, за интересните вечери, за екскурзиите и обсъжданията, че вече нетърпеливо погледжат затворените му още врати.

Идеята отдавна ни възбуждаше, тъй като през ваканцията децата от квартала са по цял ден на улицата — нямаме нито детски площадки, нито място за игра — разказва председателката на кварталния комитет Роза Бакарджиева.

— Не беше трудно да ги организираме. Поговорихме с родителите, после децата сами се събраха, избраха ръководство на сборния отряд, направиха си план за работа. Вечерите в отечественофронтовския клуб задовляваха интересите на децата от всички възрасти. Докато чавдарчетата се събраха на „Не се сърди, човече“ или на футбол, пионерите играеха шах, четяха и крадешком поглеждаха комсомолците, които край магнетофона разучаваха нов модерен танц. Децата сами измисляха какво ще правят днес или довечера, но сега от къщи игри, плочи, книги, не остана филм не изгледан, сами организираха трудови дни, за да поддържат градинките, да окопават дръвчетата в квартала.

От 5 до 9 часа всяка вечер в клуба на втори отечественофронтовски квартал дежурел учител. Родители те подкрепиха горещо кварталното ръководство — няколко часа вечер децата са под контрол. В къщи те се връщали синыещи и с много впечатления. И въпреки че на всички били приятно изненадани, когато ги поканили на „Вечер на таланти“.

Без родителско участие през миналото лято децата от квартала изпълнили и пионерските си поръчения — събрали железно, брали били. През почти всички дни сред тях са били училците Марияка Ангелова и Руся Стоименова — по собствено желание, без това да им се счита като дежурство.

— С удоволствие дежурех в клуба сред децата — побърза да ми каже Ангелова, за да избегне похвалата — В къщи моите са три, като доведат и другарчетата си — и в клуба ставаше весело. През зимната ваканция решихме да организираме традиционното суркане. Децата сами си избра ботиха сурвачките, направили и торба. Минахме по предприятелствата в квартала, по къщите. Ябълките, гроздето, орехите и цуканките изидоха заедно, а събрали те пари отделихме и прибрахме. С тях ще направим тази година екскурзия до хижа „Узана“ и така ще открием отново клуба.

Разбира се, кварталният комитет се надява, че през тази година помощ ще окажат и родителите, и градският народен съвет, и градският комитет на Отечествен фронт. Добре е в клуба да има поне един радиоприемник, няколко шаха, топика, игри. Отечественофронтовците от квартала са готови да се включат в строителството на детски площадки, но и тук решаваща дума има градският народен съвет. Учителите биха могли да дежурят в клуба през лятната ваканция. Това са проблеми, които не струват почти нищо, но по които трябва да се помисли.

Планът за дейността на клуба през това лято е вече почти готов. Дената ще го обогатят с много нови инициативи. Те отсга обещават с какво ще запълнят летните си дни, дългите нечери на ваканцията. През това лято в „Клуба на интересните вечери“ трябва да бъде още по-интересно.

Снежана ПЕТРОВА

Защитена кандидатска дисертация

Наскоро във Великотърновски университет „Кирил и Методий“ както и в изказванията бяха подготвени високите научни качества дисертацията на свободната аспирантка Виолета Московска — Еленска, старши преподавател в катедрата по руски език. Темата на нейната разработка беше „Структурно-семантично изследване на хипотактичната категория условие (върху материал от български и руски език)“. В рецензиите на проф. Константин

Попов и на доц. Благо Блажев, както и в изказванията бяха подготвени високите научни качества дисертацията на свободната аспирантка Виолета Московска — Еленска, старши преподавател в катедрата по руски език. Темата на нейната разработка беше „Структурно-семантично изследване на хипотактичната категория условие (върху материал от български и руски език)“. В рецензиите на проф. Константин

Георги МАРИНОВ

Площадът на Полски Сеновец

В годините на шестата и седмата петилетка Полски Сеновец коренно промени своя облик и се превърна в селище от социалистически тип. Извършено бе огромно строителство.

Особено приятно впечатление прави завършения архитектурен ансамбъл на центъра на селото, включващ в себе си основните обществени сгради, и покритият с мозайка площад.

В северната част се издига монументалната сграда на читалището — рожба на съвременната архитектурна мисъл и на доброволния труд и средства на населението. На юг е сградата на общинския народен съвет и на потребителната кооперация. От източната страна се издига внушителната постройка на клонового стопанство, а на запад карето се затваря от сгра-

дата на усилвателния пункт на магистралния газопровод СССР—НРБ, пощата и комбинираният търговска сграда.

В пространството между сградите и асфалтираните улици на площ от 3000 квадратни метра е разположен площад, изработен от големи разноцветни мозаечни четирьугълници. Още от ранна пролет в една от цветните алеи ухат разнообразни теменужки, а през май се носи неповторимият аромат на българската роза.

От мраморна каскада в горещите летни дни многоструен шадраван блиска бистрият си струи, които се разбиват на хиляди капчици в обкованото с мрамор водно огледало. Двата струйника на кокетна малка чешма утаяват жаждата на деца и възрастни.

Още в първите топли дни

на пролетта, та до късна есен площадът се оглася от веселия глъч и безгрижен смех на децата. Тук върху мозайката те с удивителна виртуозност очертават при чудливи фигури с летящите си кънки. А на пейките покрай зелените площи и цветните алеи стоят млади майки с легки колички и щастливо се усмихват на малките си рожби.

И като символ на големите наши успехи, на мъдрата политика на нашата партия, поставена на гранитен пиедестал, се издига внушителната фигура на вождя и учителя на българския народ Георги Димитров.

Ето така изглежда площадът на Полски Сеновец.

Мария ЗАХАРИЕВА,
председател на общинския народен съвет

— Тъкмо човек добре си почива и започва нещо да му убива...

Напоследък на територията на окръга се разиграва една своеобразна шахматна партия. Площите на АПК — Свищов, засадени и незасадени със средноранни доматни, образуват полетата на шахматната дъска. И вече дни наред управление „Земеделско и хранително промишленост“ и ръководството на комплекса воюват чрез своите специалности — основните фигури на играта, за да скрият и разкрият къде какво е засадено. За сведения, трябва да знаете, че средноранните доматни се делят на два вида — разсадови и безразсадови, че последните зреят късно и са изложени повече на възможни ослепяване и похабяване и затова не бива да се засаждаат по-много от определени площите. Такова е и указанието на Министерството на земеделието и хранителната промишленост.

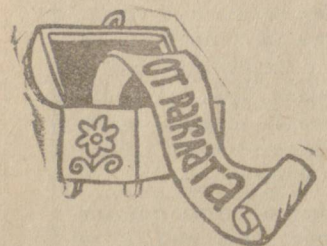
— Както е дадено указанието

Антон ТРУФЕВ

Стефан ДИМИТРОВ

— Ето че стана и компотът от череши!

на ритна ведрото и ми изля млякото...

— Ами като си овчар — засмял се дядо Кънчо — мляко ще сънуваш, разбира се, няма да сънуваш, че са ти излели мастилницата я...

Виолета СОЛНИКОВА

Дядо Кръстьо Дойков от с. Върбовка се славел със своето остроумие и шеговитост. Веднъж неговият другар, овчарят Атанас Вачев, му разказвал: — Ей, Кънчо, да знаеш, нощес сънувах, че една ов

Стрела отчет

ОП „Вторични суровини“

Изнесеното в бр. 53 под заглавие „Железните нерви

на...“ отговаря на истината.

Взети са мерки в срок до един месец цялото количество от сто тона бракувани релси в района на IV ж. п. участък — Горна Оряховица да бъдат нарязани и изкупени.

В бр. 45 бе поместен материалът „Спорт без музика“. Вече сме уведомени, че автобусът на физкультурното дружество в Драгомирово е предаден на „Вторични суровини“ — слязкокомбайнът в землището на с. Ореш е прибран.

ДРАГОМИРОВСКИ

РЕМОНТ С ОПРАВДАНИЕ

Резервните части, които до ставя вътрешно-търговското обединение „Агромашина“ трябва да служат за ремонт на комбайните и другата при бираша техника, но за да изпълняват предназначението си, те трябва да бъдат в складовите на стопанствата. А тях ги няма. Няма и в склада на село Драгомирово. Два акумулатора — 135 ампера, целощнек за хелдер, ножове и палци, жила за ре

Проблем на сухо

Ама интересни хора са някои върбовчани. Заядосвали са се за празни работи. Така например, че рибарни кълъ в местността „Золунгеле“ край селото вече две години стоял източен и не се използвал.

Голяма работа. Стои и чака. Да не е заек да избяга.

— По-спокойно — казвам — бе другари! Те хубавите работи бързо не стават. Ами въпрос е това — голям, важен. Докато се обмисли, докато се предложи, докато

се приеме, докато се реши кой да го реши — време трябва. А докато решението се приведе в изпълнение, може да мине още някоя друга година.

Но те — не и не! Какво толкова — викат — ще се умува. Хората нови рибарници построиха, а тук всички го това. Нужен е само малък ремонт. Как до 1976 година на стопанството в продължение на 20 години вадеше ей такива шарани, а после го източиха и вече никой не го поглежда.

Е, че вадеха шарани, вадеха. Че сега е празен, празен е. Че водата от голямата чешма си тече напукто в дерето, тече си. Но тези, които могат да отговорят на въпроса защо този рибарник от 40 лека не се използва, а само буренясва, изсъхналата му тиня, засега все още продължават да мълчат като риби.

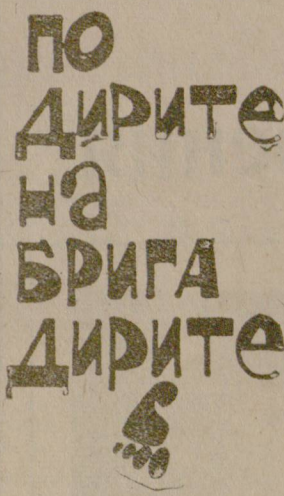
Пък най-послед проблем е това. Проблем на сухо. Но не е риба, та да се амрише.

Кротушка КЕФАЛОВА

Позовавайки се на миналия си опит, осмеляваме се да твърдим, че винаги ръководителите от промишлеността и селското стопанство са ни посрещали с думите: „Без бригадир в летните месеци сме загубени!“ Което ще рече загубен е планът, загубена е реколтата, т. е. в край на сметка губи народното стопанство.

Но за да няма загуби, трябва да няма и загубени бригадирски лагери. Само че сега, броещи дни преди първа смяна за лагера на моравското стопанство в Делянови, никой не си е мръднал пръста, въпреки че от АПК — Свищов са отпуснати (и не са усвоени) 10 000 лева.

ТСК в Камен и Джулюница пък имат нови, съвременни постройки, само де то поради липсата на бани бригадирите ще трябва да

се задоволят с местните водоеми.

Във Велико Търново пък ръководствата на заводите

„Балкан“ и „Победа“ и това на филмала на Археологическия институт поне за сега не изпълняват Решение № 58 на ИК на ОНС и проблемът къде ще бъдат настанени така необходимите 320 младежи е за булен в дълбока тайна.

Ето защо чувстваме се задължени да цитираме дословно чл. 20 от Поста новление № 70 на Министерския съвет — от 13 август 1976 година:

„Ръководителите на стопански организации, които не осигуряват необходимите битови и други условия за най-целесъобразно използване на бригадирския труд, да се санкционират по реда на чл. 38 от Правилника за образуване на фонд „Работна заплата“, а бригадирите да се изпращат на други обекти.“

Весел ВЕСЕЛИН

ДВЕ СЛУЧКИ

ДИСЦИПЛИНАТА СИ Е ДИСЦИПЛИНА!

Иван Севов бе наказан със строго мъчение и последно предупреждение за системно отсъствие от банкети. Иван Севов написа възмущение и приложил мединско удостоверение, че е негоден. Назначената анкетна комисия доказа, че Иван Севов е симулант, а медицинското удостоверение е получено със съмнителни връзки.

Възмущението му категорично бе отхвърлено!

ПРИРОДАТА СИ Е ПРИРОДА!

Дългогодишният служител Делиев реши да разкрие директора. Тъкмо се готвеше да вземе думата, когато почувства, че се схваща.

— Безсилен е човек да се бори с природата! — сподели той вечерта, докато жена му го разтвиваше с домашна ракия.

Стоян ЕВДОКСИЕВ

Йордан ДАЧЕВ

БОДЛИВИ МИСЛИ

● Отиде напред — през задната врата.

● Намериха го отровен. Доказа се, че предния ден не е могъл да излее отрова та си.

● Бързо се издигна — ла зеше талантливо.

Георги ЕВДОКИМОВ

ФОТОСРАМЪГ НА СЕДМИЦАТА

НА КИНО БЕЗ ЕКРАН

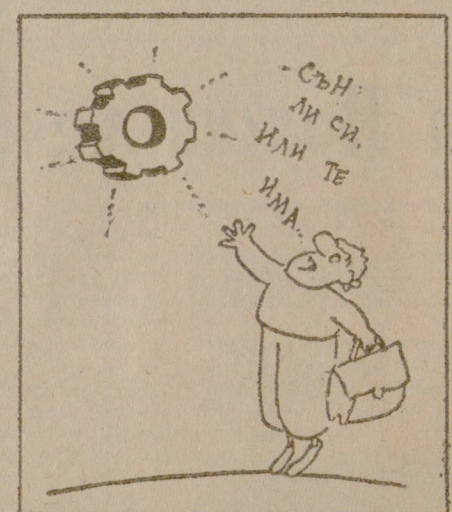
Показаният тук кадър няма нищо общо с филма „Покрив“, но има нещо общо с киното.

Този прогнал покрив, гледан отвътре, е покривът на един от краварниците в село Горна Липница. Макар и опаянтен с допълнителни греди и гредички, той може всеки момент да се срути върху главите на беззащитните животни и те да отидат на... кино.

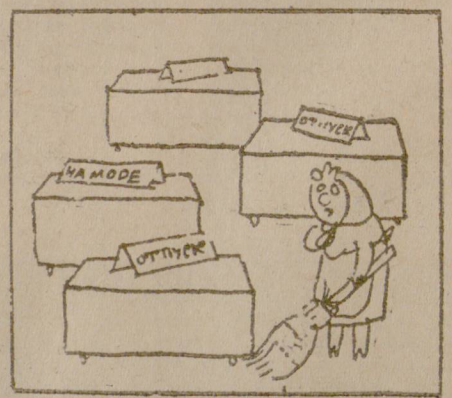
Братя ОСТРИЛКОВИ

Фото: ИВАР

Радой ГЕРДОВ

Песен за резервната част

— Затопли ли се всички се изпаряват...

Цанко БОТЕВ

ВАРИ ГИ, ПЕЧИ ГИ...

— Колега, като излезем оттук, знам една работа за пет бона и... три години затвор...

Национална среща за обмяна на опит

Вчера Захарния комбинат в Горна Оряховица беше домакин на национална среща, организирана от Централния комитет на Профсъюза на работниците от селското стопанство и хранителната промишленост.

Присъстваха Милadin Шатаров, председател на ЦК на Профсъюза на работниците от селското стопанство и хранителната промишленост, секретари на Централния комитет.

Павлина Пенева, председателка на профкомитета в Захарния комбинат, сподели опит по работата за издигане на дееспособността и инициативата на първичните профсъюзни организации.

Т. ХРИСТОВА

Телевизия

СЪБОТА — 17 ЮНИ

10.00 — „Голям празник в приказната гора“ — детски филм; 10.35 — Пилонски концерт; 11.25 — „Пълномощникът на краля“ — исландски игрален филм; 12.40 — Авторски концерт на Н. А. Филармонически; 13.30 — Изформационен дневник; 14.30 — „Управление на автомобил“ — учебно-инструктивен филм; VIII предаване; 14.35 — „Палитрата на любовта“ — чехословашки игрален филм; 16.10 — „Задъде се силен пламък“ — концерт на народна музика (ТВ център Блатов град); 16.30 — „Театър в излизане“ — публицистичен предаване; 17.00 — „Там е моят живот“ — филмов очерк на Хр. Фотев (ТВ център Варна); 17.30 — Новини; 17.40 — „Акули и слони“ — детски игрален филм; 18.45 — „Световни поети“ — Фелдерио Гарсиа Лорка; 19.15 — Софийски музикални седмици; 19.55 — „Лека нощ, децата!“ — По света и у нас; 20.30 — „Златният Орфей“ — директно предаване от „Слънчев бряг“; 22.54 — „Ранобудник“ — английски игрален филм.

ВТОРА ПРОГРАМА

18.00 — „Студийно „Прогрес“; 18.30 — „Вчера, днес, утре“; 18.54 — „Какво момиченце“ — телевизионен филм на ГДР; 20.00 — Закръпване на IV международен фестивал „Софияски музикални седмици“ — директно предаване от зала „България“; 21.10 — „Живот в ивицата колелца“ — научно-популярен филм; 21.50 — Новини; 22.00 — По света и у нас.

РЕДОВАТА ПРОГРАМА НЕДЕЛА — 18 ЮНИ

10.00 — „Сладкарница „Захар не пете!“; 10.55 — „С ПТС в Н-ския гарнизон“; 11.35 — „Злато Бояджиев в Пиринския край“ — документален филм (ТВ център Блатов град); 11.55 — „Ранобудник“ — английски игрален филм; 13.30 — Информационен дневник; 14.30 — „Световни поети“ — Фелдерио Гарсиа Лорка; 15.00 — „Маймунаката Алис и нейните приятели“ — детски сериен филм — IV епизод; 15.20 — Ден на енергетиката; 17.30 — Реклами; 17.30 — Новини; 17.40 — Телевизионна то то 2; 17.45 — ТВ обектив; 18.45 — Футбол — „Аргентина 78“; Среща от втория кръг — директно предаване. В паузата: „Лека нощ, децата!“ — По света и у нас; 21.15 — XIV Международен ден фестивал „Златният Орфей“ — директно предаване от „Слънчев бряг“; Накрая — Новини.

ВТОРА ПРОГРАМА

18.30 — „Вчера, днес, утре“; 18.54 — „Къртичето и таралежът“ — детски филм; 19.00 — „Урок на историята“ — български игрален филм; 20.30 — IV национален конкурс „Св. Обретенков“ (та център Варна); 21.00 — „Дни спорт“; 21.50 — Новини; БТА; 22.00 — Панорама.

ПОНЕДЕЛНИК — 19 ЮНИ

17.30 — Новини; 17.40 — „Борко и неговата команда“ — предаване за децата; 17.55 — Служба на Родната; Спасителни и неотложно аварийно-възстановителни работи; 18.15 — Футбол: „Аргентина 78“ — репортажи; 19.45 — „Лека нощ, децата!“; 20.00 — По света и у нас; 20.30 — XIV Международен фестивал „Златният Орфей“ — директно предаване от „Слънчев бряг“; 23.00 — Новини.

ПРОДАВАМ

„Москович 408“ с четири фара, Дебелен, ул. „Христо Ботев“ 79 — Ясно Милев.

ПРОДАВАМ запазено купе

за „Москович 408“, Долна Липница, Иван Матин, тел. 430 — след 17 часа, тел. 521.

ПРОДАВАМ „ЗАЗ“ — нов

модел, спешно, с Никол, Мадриж Чернев.

ПРОДАВАМ спешно „ЗАЗ

966“, Благоево. Стефан Стоянов Стефанов. Справка — след 17.30 часа.

2-1

ПРОДАВАМ „Москович 408

и“ и „ЗАЗ 969“ тел. 5-64-23, Първомайци — Костов, Вали котърновски.

ПРОДАВАМ „Волга М-21“

Справка — Севлиево, ул. „Мара Гидик“ 23. телефон 67-04 — Христо Ботев.

ПРОДАВАМ „ЗАЗ 965 А“

В. Търново: ул. „Д. Иванов“ 70 — А, тел. 2-76-98 — Цончев.

ПРОДАВАМ „Трабант 601“

Справка: Велико Търново, таксиметрова служба — Ставков.